

MARCEL·LÍ BORRELL

La comèdia

1. Dos play-boys victorians, Algernon i John, s'inventen vides paral·leles per anar a la seva, però l'amor els para l'ham...

2. Si *Ciudadà Kane* està considerat el millor film de la història, *La importància de llamarse Ernesto* -Frank, en versió pompeu-fabra- fins el moment es considera la millor de les comèdies mai no escrites. El proper 14 de febrer farà cent anys que Òscar Wilde l'estrenava al Teatre St.

James's de Londres. Tot i la centúria, el text conserva l'acidesa fresca com una rosa. Comèdia trivial per a gent seriosa, Wilde no se'n va en punyetes posant a la picota el *modus vivendi* d'un Regne Unit en vies d'extinció. Ironia, cinisme i sarcasme per a explicar els embolics amorosos i les patètiques històries de fills naturals sense pares, en una volta de rosca que feien les delícies dels addictes al Dickens més melodramàtic. Wilde se'n fot del mort i de qui el vetlla. Oliver Parker aireja la comèdia, la treu al carrer i als palaus, en fa un poti-poti barrejant escenes amb la sana intenció de bellugar l'acció física del relat. No calia. Demuestra confiar poc en l'espectador. Com tampoc s'adiu posar-se pèl transcendent en algunes situacions. Oblida som en terreny de l'Alta Comèdia? Tot i això, una delícia.

3. Indispensable per a *gourmets* amb ganes de (som)riure.

La importància de llamarse Ernesto

Director: Oliver Parker. Intèrprets: Colin Firth, Rupert Everett, Judi Dench. EUA-Gran Bretanya, 2002. 96 minuts. Lauren.